

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι Δύο

Αποκαλύπτοντας την Προφητική Διαμάχη: Η Μεθοδολογία της Όψιμης Βροχής και της Τελικής Κρίσης

Jeff Pippenger
2023-12-17

Η μεθοδολογία που έχει εγκριθεί από τον Θεό προσδιορίζεται συγκεκριμένα στα κεφάλαια είκοσι οκτώ και είκοσι εννέα του Ησαΐα, όπου η μεθοδολογία παριστάνεται ως «γραμμή επί γραμμής». Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατήλθε, και πράττοντας τούτο, επανέλαβε την κάθοδο που είχε πραγματοποιήσει στις 11 Αυγούστου 1840. Και στις δύο περιπτώσεις, μετά την κάθοδό του, η Βαβυλώνα προσδιορίστηκε ως πεσούσα, και έγινε κλήση, και σύντομα θα γίνει εκ νέου, προς εκείνους που εξακολουθούν να βρίσκονται στην κοινωνία της να εξέλθουν. Και στις δύο περιπτώσεις, το γεγονός που εκπλήρωσε την προφητεία είχε παγκόσμιο αντίκτυπο, διότι ακριβώς όπως το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε «κάθε ιεραποστολικό σταθμό στον κόσμο» το 1840, ολόκληρος ο κόσμος επηρεάστηκε και κατανόησε το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Η προφητεία που εκπληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840 ήταν προφητεία που προσδιόριζε ότι επιβαλλόταν περιορισμός επί του Ισλάμ της δευτέρας συμφοράς, και αμέσως μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 επιβλήθηκε περιορισμός επί του Ισλάμ της τρίτης συμφοράς.

Η 11η Αυγούστου 1840 αντιπροσωπεύει την ενδυνάμωση του μηνύματος που αποσφραγίστηκε στον καιρό του τέλους το 1798, και η 11η Σεπτεμβρίου 2001 αντιπροσωπεύει την ενδυνάμωση του μηνύματος που αποσφραγίστηκε στον καιρό του τέλους το 1989. Ο πρωταρχικός κανόνας του κινήματος του πρώτου αγγέλου επιβεβαιώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, και ο κανόνας ήταν η αρχή ημέρα αντί έτους. Ο πρωταρχικός κανόνας του κινήματος του τρίτου αγγέλου επιβεβαιώθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Ο κανόνας είναι ότι η αλήθεια εδραιώνεται με το να παρατίθεται «γραμμή επί γραμμής», αποδεικνύοντας ότι το τέλος απεικονίζεται από την αρχή, και ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Το προφητικό γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 δεν εδραιώνεται μόνο από τα άμεσα λόγια της Αδελφής White, αλλά, ακόμη σημαντικότερα, από το γεγονός ότι τα γεγονότα παραλληλίστηκαν τελείως με το ίδιο ορόσημο στην ιστορία των Μιλλεριτών. Αυτό που αναγνωρίστηκε με το γεγονός της 11ης Αυγούστου 1840 δεν ήταν τόσο η εκπλήρωση της προφητείας, όσο η ορθότητα της μεθοδολογίας που υιοθετήθηκε από τον Miller και τους συνεργάτες του.

«Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν έγινε γνωστό, πλήθη πείστηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε μια θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και θέσεως ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο να κηρύττουν όσο και στο να δημοσιεύουν τις απόψεις του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχέως.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 335.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν άρχισε να μετριέται η όψιμη βροχή, η «διαμάχη» ήταν και εξακολουθεί να είναι περί αληθούς ή ψευδούς μεθοδολογίας. Οι προφητείες του Μιλλερίτικου κινήματος εκτίθενται τόσο στο διάγραμμα του 1843 όσο και σε εκείνο του 1850, τα οποία η Αδελφή Γουάιτ επικυρώνει ως σχεδιασμένα από τον Κύριο, και επίσης ως εκπλήρωση του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ. Το μήνυμα των Μιλλερίτων, το οποίο παρήχθη μέσω «των αρχών της προφητικής ερμηνείας που υιοθετήθηκαν από τον Μίλλερ και τους συνεργάτες του, και» το οποίο στη συνέχεια παρήγαγε την «θαυμαστή ώθηση» που ενδυνάμωσε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, είχε παρασταθεί επάνω στα δύο ιερά διαγράμματα. Οι προφητείες που παριστάνονταν επάνω σε εκείνα τα δύο ιερά διαγράμματα είχαν προσδιορισθεί και εδραιωθεί από τους προφητικούς κανόνες του Μίλλερ. Τα διαγράμματα ήταν εκπλήρωση της εντολής στο βιβλίο του Αββακούμ να παρασταθούν οπτικώς οι προφητείες που είχαν εδραιωθεί με τη μεθοδολογία του Μίλλερ επάνω σε «πίνακες», στον πληθυντικό. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ προσδιορίζει και συνδέεται άμεσα με τη «διαμάχη» του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα.

Θέλω σταθεί επί της σκοπιάς μου, και θέλω σταθεί επί του πύργου, και θέλω αγρυπνεί διά να ιδω τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκριθή όταν ελεγχθώ. Αββακούμ 2:1.

Η λέξη «reproved» στο εδάφιο σημαίνει «ήλθε σε αντιλογία με». Ο Αββακούμ, εκπροσωπώντας αμφότερους τους σκοπούς του κινήματος του πρώτου και του τρίτου αγγέλου, επρόκειτο να έλθει σε αντιλογία, και επιθυμούσε να κατανοήσει τι όφειλε να αποκρίνεται όταν άρχιζε η συζήτηση. Η απάντηση στην ιστορία του πρώτου αγγέλου ήταν η παραγωγή των δύο ιερών διαγραμμάτων, και η απάντηση στην ιστορία του κινήματος του τρίτου αγγέλου ήταν η παραγωγή της προφητικής σειράς με τίτλο, Habakkuk's Two Tables. Τα διαγράμματα και η σειρά οικοδομήθηκαν επάνω στη μεθοδολογία που εκπροσωπείται σε καθεμιά από εκείνες τις αντίστοιχες ιστορίες. Στον Αββακούμ, η μεθοδολογία αντιπροσωπεύει αυτό το οποίο χρησιμοποιούν οι σκοποί για να εδραιώσουν το μήνυμα, και επίσης προσδιορίζει το ζήτημα που «συζητείται», το οποίο με τη σειρά του παράγει δύο τάξεις προσκυνητών.

Θα σταθώ επάνω στη σκοπιά μου και θα τοποθετηθώ επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να δω τι θα μου πει, και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μού απάντησε και είπε: Γράψε την όραση και κάνε την σαφή επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που την διαβάξει. Διότι η όραση είναι ακόμη για ορισμένο καιρό, αλλά στο τέλος θα μιλήσει και δεν θα ψευσθεί· αν και βραδύνει, περίμενέ την, επειδή βεβαίως θα έλθει, δεν θα αργήσει. Ιδού, η ψυχή του, η οποία επαίρεται, δεν είναι ευθεία μέσα του· ο δε δίκαιος θα ζήσει διά της πίστεώς του. Αββακούμ 2:1-4.

Η μία τάξη δικαιώνεται δια της πίστεως, και η άλλη τάξη υψώνεται κατά την ψυχήν, όπως παριστάνεται από τον Φαρισαίο και τον Τελώνη. Οι Φαρισαίοι έθεταν την εμπιστοσύνη τους σε μία μεθοδολογία βασισμένη επί του εθίμου και της παραδόσεως, και ο Φαρισαίος επίσης αντιπροσώπευε ένα θρησκευτικό σύστημα το οποίο διατηρούσε τον έλεγχο του ποιμνίου του διά της εφαρμογής ενός ιεραρχικού συστήματος, διοικουμένου από εκείνους που ομολογούσαν ότι ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού και οι υπερασπιστές της αληθείας, αλλά οι οποίοι τελικώς συμμετείχαν στη σταύρωση της Αληθείας. Η προφητική «διαμάχη» του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα αφορά την αληθή και την ψευδή βιβλική μεθοδολογία. Οι αντίπαλοι στη

«διαμάχη» είναι εκείνοι που ακολουθούν τη μεθοδολογία του Ηλία για εκείνον τον καιρό, και το μακροχρονίως εδραιωμένο σύστημα των θεολογικών ειδημόνων, το οποίο προτυπώνεται από το Συνέδριο κατά τον καιρό του Χριστού.

Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο επισημαίνει ότι η «αντιλογία» αρχίζει όταν αυτός «αναστέλλει», ή όταν ο Θεός συγκρατεί «τον σκληρόν αυτού άνεμον», «εν τη ημέρα του ανατολικού ανέμου». «Κατά μέτρον, όταν εκβλαστήση, θέλεις αντιλεχθή προς αυτό· αυτός αναστέλλει τον σκληρόν αυτού άνεμον εν τη ημέρα του ανατολικού ανέμου. Διά τούτο λοιπόν θέλει καθαρισθή η ανομία του Ιακώβ». Η λέξη «καθαρισθή» σημαίνει ότι έχει γίνει εξιλέωση, και παριστάνει την εξάλειψη της αμαρτίας στην ανακριτική κρίση. Η μεθοδολογία που αποτελεί το αντικείμενο της αντιλογίας παριστάνει τη δοκιμασία που πρέπει να περασθεί, εάν πρόκειται να εξαλειφθούν οι αμαρτίες του λαού του Θεού. Η μεθοδολογία του Ηλία ως δοκιμασία παριστάνεται στην ιστορία του Χριστού, όπου έχουμε προειδοποιηθεί εκ των προτέρων ότι κατά τον καιρό εκείνον, όσοι απέρριψαν το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή (τον οποίον ο Χριστός προσδιόρισε ως Ηλία), δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τις διδασκαλίες του Ιησού.

Το μήνυμα της όψιμης βροχής παριστάνεται ως οι διδασκαλίες του Ιησού, διότι Αυτός είναι ο Λόγος, και ακόμη περισσότερο, η όψιμη βροχή παριστάνεται ως «η αναψυχή», η οποία ορίζεται ως «η παρουσία του Κυρίου».

Μετανοήσατε, λοιπόν, και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθούν αι αμαρτίαι σας, όταν έλθωσι καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου· και θέλει αποστείλει τον Ιησούν Χριστόν, τον προκεκηρυγμένον εις εσάς. Πράξεις 3:19, 20.

Η αδελφή White επισημαίνει ότι ο άγγελος που κατέβηκε στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, στις 11 Αυγούστου 1840, «δεν ήταν πρόσωπο κατώτερο από τον Ιησού Χριστό». Ο άγγελος που κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 θα ήταν, επομένως, «δεν ήταν πρόσωπο κατώτερο από τον Ιησού Χριστό». Η κάθοδος Του σε καθεμία από τις δύο ιστορίες προσδιορίζει την αρχή της προφητικής «διαμάχης» περί αληθούς ή ψευδούς μεθοδολογίας, διότι αυτή παριστάνεται από το βιβλίο στο χέρι Του, το οποίο ο λαός του Θεού προστάχθηκε να φάγει. Όταν βρισκόταν στη Γαλιλαία, ο Ιησούς δίδαξε τους μαθητές ότι έπρεπε να φάνε τη σάρκα Του και να πιουν το αίμα Του, διότι εκεί ισχυρίστηκε ότι Αυτός ήταν ο άρτος που καταβήκε από τον ουρανό. Εκεί έχασε περισσότερους μαθητές από οποιοδήποτε άλλο σημείο της διακονίας Του, και εκείνοι που έφυγαν δεν επέστρεψαν ποτέ. Εκείνοι που έφυγαν, το έπραξαν επειδή επέλεξαν να αναλύσουν τις διδασκαλίες Του με την ψευδή μεθοδολογία του να εκλαμβάνουν τα λόγια Του κατά την κυριολεκτική τους έννοια, αντί να τα εφαρμόσουν με τη σωστή πνευματική έννοια. Η «διαμάχη» του Ησαΐα είκοσι επτά είναι ένα προφητικό ορόσημο, το οποίο διαθέτει πολλούς μάρτυρες για να καταδείξει ότι αντιπροσωπεύει ένα εδραιωμένο ομολογούμενο σύστημα βιβλικής αναλύσεως σε αντιπαράθεση με τη μεθοδολογία που εκπροσωπείται από τον αγγελιαφόρο του Ηλία.

Σηματοδοτεί ένα συγκεκριμένο σημείο στην προοδευτική παρέλευση της προτέρας διαθήκης και του εκλεκτού λαού του Θεού, καθώς και την έναρξη της σχέσης της διαθήκης με εκείνους «οΐτινες ποτέ δέν ἦσαν λαὸς τοῦ Θεοῦ». Η «συζήτηση», ακόμη σπουδαιότερα, αντιπροσωπεύει την έναρξη της χρονικής περιόδου που καταλήγει στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Το Άλφα και το Ωμέγα

πάντοτε αντιπροσωπεύει το τέλος μαζί με την αρχή, και πράττοντας ούτως, αυτή ακριβώς η «συζήτηση» καθίσταται σύμβολο μιας από τις αμαρτίες των πατέρων μας, η οποία πρέπει να αναγνωρισθεί και να εξομολογηθεί, προκειμένου να εκπληρωθεί η προσευχή του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η προσευχή του Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την προσευχή που πρέπει να προσφερθεί κατά τη λήξη των τριών και ημίσεος ημερών της Αποκάλυψης ένδεκα. Αυτή η χρονική περίοδος παριστάνεται στο Ησαΐας είκοσι επτά ως η περίοδος κατά την οποία «η οχυρωμένη πόλις θέλει ερημωθή, και η κατοικία εγκαταλειφθή και αφεθή ως έρημος· εκεί θέλει βοσκήσει ο μόσχος, και εκεί θέλει κατακλιθή και καταφάγει τους κλάδους αυτής. Όταν οι κλάδοι αυτής ξηρανθώσι, θέλουσι συντριφθή· αι γυναίκες έρχονται και βάζουσιν αυτούς εις πυρ· διότι είναι λαός ασύνετος· διά τούτο ο ποιήσας αυτούς δεν θέλει ελεήσει αυτούς, και ο πλάσας αυτούς δεν θέλει δείξει εις αυτούς χάριν.»

Οι δύο μάρτυρες παρουσιάζονται ως μη τυγχάνοντες «ουδεμίας χάριτος», διότι διακήρυξαν μια ψευδή προφητεία που εισήγαγε την περίοδο της «έρημου» των τρεισήμισι ημερών. Έπειτα έγιναν «λαός ασύνετος», μολονότι προηγουμένως είχαν υπάρξει η «όχυρά πόλις». Κατόπιν εκείνη η πόλη έγινε «έρημος» και «κατοικητήριο» που ήταν «έγκαταλελειμμένον». Έγινε νεκρά, ξηρά όσα κείμενα στην πλατεία της πόλεως των Σοδόμων και της Αιγύπτου. Όταν κατόπιν οι νεκροί καλούνται να εγερθούν, δοκιμάζονται από τις αμαρτίες των πατέρων τους, πράγμα που περιλαμβάνει και τη «διαμάχη» στην αρχή της περιόδου που αρχίζει με την ενδυνάμωση του πρώτου μηνύματος και τελειώνει με την άφιξη του τρίτου μηνύματος. Το επίδικο της διαμάχης είναι αν πρέπει να αποδεχθούν ή να απορρίψουν τη μεθοδολογία που εκπροσωπείται από τον Ηλία της ιστορίας τους. Το 1863, οι πατέρες του Αντβεντισμού απέρριψαν το μήνυμα των «επτά καιρών» του Μωυσή, το οποίο είχε παρουσιασθεί από τον Ηλία.

Αρχίζοντας από τον Ιούλιο του 2023, οι ξεραμένοι κλάδοι του Ησαΐα είκοσι επτά πρέπει να αποφασίσουν αν θα επαναλάβουν τις αμαρτίες της εκκλησίας στη Γαλιλαία και την ιστορία του 1863, καθώς και την ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Το να απορρίψει κανείς τη μεθοδολογία που εκπροσωπείται από το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ και τον Ησαΐα είκοσι επτά, καθώς και από τον Ηλία, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και τον Ουίλλιαμ Μίλλερ, σημαίνει να επαναλάβει τις αμαρτίες των πατέρων μας, αντί να ωφεληθεί από τα ιερά παραδείγματα που καταγράφηκαν για εκείνους επάνω στους οποίους έχουν έλθει τα τέλη του κόσμου.

Ταύτα δε πάντα συνέβαινον εις εκείνους ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους έφθασαν τα τέλη των αιώνων. Ωστε, όστις νομίζει ότι ίσταται, ας βλέπη μήπως πέση. Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός δε είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνησθε να υποφέρητε. Διά τούτο, αγαπητοί μου, φεύγετε από της ειδωλολατρίας. Ως προς φρονίμους λαλώ· κρίνατε σεις εκείνο το οποίον λέγω. Α΄ Κορινθίους 10:11–15.

Η ιερή μεθοδολογία θεμελιώνει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής. Το μήνυμα αυτό, όταν τρώγεται πνευματικώς, παράγει μια αντίστοιχη εμπειρία, εξίσου βεβαίως όπως η τροφή από όσπρια του Δανιήλ και των τριών αξίων παρήγαγε

ωραιότερη και παχύτερη όψη. Αλλά στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, το πρόσκομμα για εκείνους που απορρίπτουν την προσφορά της δικαιοσύνης διά της πίστεως είναι η υπερηφάνεια, η οποία τους εμποδίζει να εξακολουθήσουν ώστε να γνωρίσουν τον Κύριο. Αν υπήρξε ποτέ καιρός κατά τον οποίο ο λαός του Θεού δεν μπορεί να αναβάλλει το έργο της αποδοχής της αληθινής μεθοδολογίας και του να φάγει το μήνυμα από το χέρι του αγγέλου, είναι τώρα!

«Δεν πρέπει να περιμένουμε τη βροχή των εσχάτων. Έρχεται επάνω σε όλους όσοι θα αναγνωρίσουν και θα οικειοποιηθούν τη δρόσο και τις βροχές της χάριτος που πέφτουν επάνω μας. Όταν συναθροίζουμε τα θραύσματα του φωτός, όταν εκτιμούμε τα βέβαια ελέη του Θεού, ο οποίος αγαπά να Τον εμπιστευόμαστε, τότε κάθε υπόσχεση θα εκπληρωθεί. “Διότι καθώς η γη εκβλαστάνει τον βλαστόν αυτής, και καθώς ο κήπος κάμνει τα εσπαρμένα εν αυτώ να ανατείλωσιν, ούτω Κύριος ο Θεός θέλει κάμει τη δικαιοσύνην και την αίνον να ανατείλωσιν ενώπιον πάντων των εθνών.” Ησαΐας 61:11. Ολόκληρη η γη πρόκειται να πληρωθεί με τη δόξα του Θεού.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Ο προφητικός Λόγος του Θεού έχει καταδείξει ότι, όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης γκρεμίστηκαν, ο άγγελος της δέκατης όγδοης κεφαλαίου της Αποκαλύψεως θα κατέβαινε και «η δέκατη όγδοη κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, εδάφια ένα έως τρία, θα εκπληρωνόταν». Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα προσδιορίζει εκείνον τον καιρό ως την «ημέρα του ανατολικού ανέμου», και είναι ο καιρός κατά τον οποίο «ο τραχύς άνεμος» συγκρατείται. «Με μέτρο, όταν εκβλαστήσει, θα αντιδικήσεις με αυτό· αυτός συγκρατεί τον τραχύ άνεμό του κατά την ημέρα του ανατολικού ανέμου». Η Αδελφή White προσδιορίζει ακριβώς τον ίδιο καιρό.

«Κατ’ εκείνον τον καιρό, ενώ το έργο της σωτηρίας θα πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα είναι οργισμένα, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μη ματαιώσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατ’ εκείνον τον καιρό θα έλθει η “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν κατά την περίοδο όταν οι επτά έσχατες πληγές θα εκχυθούν.» Early Writings, 85.

Η δύναμη που εξοργίζει τα έθνη εμφανίστηκε όταν άρχισε να πέφτει η όψιμη βροχή. Αλλά μόλις εκείνη η δύναμη εξοργισε τα έθνη, συγκρατήθηκε, διότι ο Ησαΐας κατέγραψε ότι «συγκρατεί τὸν σκληρὸν αὐτοῦ ἄνεμον». Ο σκληρός άνεμος είναι ο ανατολικός άνεμος, και εκείνος ο άνεμος συγκρατείται όταν η όψιμη βροχή αρχίζει να ραντίζει και το έργο της σωτηρίας φθάνει στο τέλος του. Το τελικό έργο της σωτηρίας είναι ο καιρός της σφραγίσεως. «Γραμμή επί γραμμή», ο σκληρός, ή ανατολικός, άνεμος που συγκρατείται κατά τη σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων είναι οι τέσσερις άνεμοι του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Και μετά ταύτα είδα τέσσερις αγγέλους ισταμένους επί τας τέσσαρας γωνίας της γης, κρατούντας τους τέσσαρας ανέμους της γης, διά να μη πνέη άνεμος επί της γης, μήτε επί της θαλάσσης, μήτε επί παν δένδρον. Και είδα άλλον άγγελον αναβαίνοντα από ανατολών ηλίου, έχοντα την σφραγίδα του Θεού του ζώντος· και έκραξε μετά φωνής μεγάλης προς τους τέσσαρας αγγέλους, εις τους οποίους εδόθη να βλάψωσι τη γη και τη θάλασσαν, λέγων· Μη βλάψητε τη γη, μήτε τη θάλασσαν, μήτε τα δένδρα, εωσότου σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ημών επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 7:1–3.

Η σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων προτυπώθηκε με τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στην Ιερουσαλήμ. Εκεί ο Χριστός, για τη μοναδική φορά στη ζωή Του, κάθισε επάνω σε όνο (σύμβολο του Ισλάμ), και ο Λάζαρος ηγήθηκε της πομπής προς την Ιερουσαλήμ. Η Αδελφή White ταυτοποιεί τον Λάζαρο ως σύμβολο της σφραγίδας σε εκείνη την ιστορία.

«Με το να καθυστερήσει να έλθει στον Λάζαρο, ο Χριστός είχε έναν σκοπό ελέους προς εκείνους που δεν Τον είχαν δεχθεί. Παρέμεινε, ώστε με το να αναστήσει τον Λάζαρο από τους νεκρούς να δώσει στον πεισματώδη, άπιστο λαό Του μία ακόμη απόδειξη ότι ήταν πράγματι “η ανάσταση και η ζωή”. Δυσκολευόταν να εγκαταλείψει κάθε ελπίδα για τον λαό, τα πτωχά, περιπλανώμενα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ. Η καρδιά Του ραγιζόταν εξαιτίας της αμετανοησίας τους. Μέσα στο έλεός Του σκόπευε να τους δώσει μία ακόμη απόδειξη ότι ήταν ο Αποκαταστάτης, ο Μόνος που μπορούσε να φέρει στο φως τη ζωή και την αθανασία. Αυτό επρόκειτο να είναι μια απόδειξη που οι ιερείς δεν θα μπορούσαν να παρερμηνεύσουν. Αυτός ήταν ο λόγος της καθυστέρησής Του να μεταβεί στη Βηθανία. Αυτό το κορυφαίο θαύμα, η ανάσταση του Λαζάρου, επρόκειτο να θέσει τη σφραγίδα του Θεού επάνω στο έργο Του και επάνω στον ισχυρισμό Του περί θεότητας.» The Desire of Ages, 528, 529.

Ο χρόνος της καθυστέρησης που άρχισε στις 18 Ιουλίου 2020 παριστάνεται από την καθυστέρηση του Χριστού προτού αναστήσει τον Λάζαρο. Ο χρόνος της καθυστέρησης του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης λήγει με τη συμπλήρωση των τριάμισι ημερών. Κατά τη διάρκεια εκείνων των ημερών, οι δύο μάρτυρες κείτονταν νεκροί στην πλατεία. Και καθώς ο Λάζαρος επρόκειτο να αναστηθεί ύστερα από έναν χρόνο καθυστέρησης, έτσι και οι δύο μάρτυρες του Ιωάννη. Αφού ανασταθούν, οδηγούν την πομπή προς τα Ιεροσόλυμα, αντιπροσωπεύοντας τη «σφραγίδα του Θεού» και το «επιστέγασμα των θαυμάτων» που μαρτυρεί τη θεότητα του Χριστού. Η ανάσταση προσδιορίζει το πέρας της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία λαμβάνει χώρα ενώ οι τέσσερις άνεμοι, ο ανατολικός άνεμος, ο σφοδρός άνεμος, που έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, κρατείται υπό έλεγχο.

Κατά την ώρα που είναι ο νόμος της Κυριακής, εκείνοι οι άνεμοι αφήνονται ελεύθεροι για να επιφέρουν ανταποδοτική κρίση επάνω στο θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Ήδη τώρα μάλιστα γλιστρούν μέσα από τα δάκτυλα εκείνων των τεσσάρων αγγέλων που τους συγκρατούν κατά την περίοδο της σφραγίσεως. Μία από τις πλέον βαθυστόχαστες αναφορές στο Πνεύμα της Προφητείας, σχετιζόμενη με την ημέρα του ανατολικού ανέμου, βρίσκεται στις Μαρτυρίες, τόμος ένατος. Ο τόμος εκείνος αρχίζει τα θεόπνευστα λόγια στη σελίδα ένδεκα, και έτσι αρχίζει συμβολικά στο «εννέα-έντεκα». Ο τίτλος του κεφαλαίου είναι «Η Τελική Κρίση», αλλά είναι επίσης το πρώτο κεφάλαιο μιας ενότητας με τίτλο «Για την Έλευση του Βασιλέως».

Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι η ενότητα και ο τίτλος του κεφαλαίου χειραγωγήθηκαν σκόπιμα από τους εκδότες που συνέταξαν τον τόμο· εντούτοις, ο ερχομός του Βασιλέως αναγνωρίζεται εύκολα ως ο ερχομός του νυμφίου, ο οποίος, στην παραβολή των δέκα παρθένων, λαμβάνει χώρα μαζί με τη μεσονύκτια κρίση που προκαλείται στις παρθένες από την παρουσία ή την έλλειψη ελαίου στα αγγεία τους. Η μεσονύκτια κρίση που τώρα πλησιάζει είναι, όπως παριστά ο τίτλος, η

έσχατη κρίση για τις δέκα παρθένες. Μέσα σε εκείνη την κρίση φανερώνουν αν έχουν το έλαιο ή δεν το έχουν. Το έλαιο δεν είναι απλώς το Άγιο Πνεύμα· ορίζεται με ακρίβεια ως το Άγιο Πνεύμα, και επίσης ως το ορθό μήνυμα, και επίσης ως ο ορθός χαρακτήρας.

Η ορθή μεθοδολογία θεμελιώνει το ορθό μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και το μήνυμα εκείνο, όταν γίνει δεκτό και τεθεί σε πράξη, παράγει τον ορθό χαρακτήρα. Αυτός ο χαρακτήρας, κατά την τελευταία κρίση, είναι ο χαρακτήρας που λαμβάνει τη σφραγίδα του Θεού. Η διαδικασία της σφραγίσεως του λαού του Θεού άρχισε με την έλευση της ημέρας του ανατολικού ανέμου, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Το μήνυμα εκείνου του καιρού έπρεπε τότε να φαγωθεί. Το αν πρέπει να φαγωθεί ή να μη φαγωθεί παριστάνεται από τη «διαμάχη» του Ησαΐα, καθώς και από το ερώτημα του Αββακούμ ως προς το τι πρέπει να αποκριθούν οι σκοποί μέσα στη φιλονικία. Ο καιρός της αναμονής του Ματθαίου είκοσι πέντε και του Αββακούμ καταλήγει στην παράσταση δύο τάξεων προσκυνητών. Ο καιρός της αναμονής, που παριστάνεται ως τρεις και ήμισυ ημέρες στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα, έχει σχεδόν τελειώσει.

Εκείνος ο χρόνος της καθυστέρησης παριστάνεται επίσης στην αρχή του κεφαλαίου του ενάτου τόμου, με ένα απόσπασμα από την προς Εβραίους, όπου ο Παύλος παραφράζει το τέταρτο εδάφιο του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ. Η αναφορά του Παύλου τοποθετεί το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ στο κίνημα του τρίτου αγγέλου, διότι μέσα σε εκείνη την ιστορία ο Χριστός εισήλθε στα Άγια των Αγίων, και μέσα σε εκείνη την ιστορία αποκαλύφθηκε το φως της αρχιερατικής Του διακονίας, και στο βιβλίο της προς Εβραίους ο Παύλος παρουσιάζει την σαφέστερη αποκάλυψη της αρχιερατικής διακονίας του Χριστού στον Λόγο του Θεού.

Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, κατά την κίνηση του πρώτου αγγέλου, δεν είχε ακόμη αναγνωρίσει την κίνηση του Χριστού προς τα Άγια των Αγίων, διότι αυτό δεν συνέβη παρά μόνον κατά το τέλος της διακήρυξης της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ο χρόνος της καθυστέρησης στον οποίο αναφέρεται ο Παύλος είναι ο χρόνος της καθυστέρησης του Αββακούμ και του Ματθαίου, αλλά είναι ο χρόνος της καθυστέρησης που θα άρχιζε στις 18 Ιουλίου 2020. Το τελευταίο εδάφιο του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ αντιπροσωπεύει την ολοκλήρωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου στη Μιλλεριτική ιστορία, και την άφιξη του τρίτου αγγέλου:

Αλλ' ο Κύριος είναι εν τω αγίω ναώ αυτού· ας σιωπά ενώπιον αυτού πάσα η γη. Αββακούμ 2:20.

Οι Μαρτυρίες, τόμος εννέα, δίνει έμφαση, αρχίζοντας στη σελίδα έντεκα (εννέα-έντεκα), στην παραβολή των δέκα παρθένων, στον χρόνο της βραδυπορίας και στη σύνδεσή του με τον Αββακούμ και τον Ματθαίο, καθώς και στην τελική κρίση και την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν κατέφθασε η προφητική διαμάχη.

«Ενότητα 1—Για την Έλευση του Βασιλέως»

«Διότι έτι όλίγον, όσον όσον, και έρχόμενος θα έλθη και δεν θα βραδύνη.» Έβραίους 10:37.

«Η Τελευταία Κρίση»

Ζούμε στον καιρό του τέλους. Τα ταχέως εκπληρούμενα σημεία των καιρών διακηρύσσουν ότι η έλευση του Χριστού είναι πλησίον. Οι ημέρες στις οποίες ζούμε είναι επίσημες και σπουδαίες. Το Πνεύμα του Θεού αποσύρεται βαθμηδόν, αλλά βεβαίως, από τη γη. Πληγές και κρίσεις ήδη πέφτουν επάνω στους καταφρονητές της χάριτος του Θεού. Οι συμφορές στη στεριά και στη θάλασσα, η ασταθής κατάσταση της κοινωνίας, οι συναγερμοί του πολέμου, είναι δυσοίωνα σημεία. Προαναγγέλλουν γεγονότα που πλησιάζουν και είναι υψίστης σπουδαιότητας.

«Αί δυνάμεις τοῦ κακοῦ συνενώνουν τὰς δυνάμεις τῶν καὶ ἐδραιώνονται. Ἐνισχύονται διὰ τὴν τελευταίαν μεγάλην κρίσιν. Μεγάλοι μεταβολαὶ πρόκειται συντόμως νὰ λάβουν χώραν εἰς τὸν κόσμον μας, καὶ αἱ τελικαὶ κινήσεις θὰ εἶναι ταχεῖαι.»

Η κατάσταση των πραγμάτων στον κόσμο δείχνει ότι καιροί ταραχώδεις είναι ακριβώς προ των πυλών μας. Οι καθημερινές εφημερίδες είναι γεμάτες από ενδείξεις μιας φοβερής συγκρούσεως στο εγγύς μέλλον. Θρασείες ληστείες συμβαίνουν συχνά. Οι απεργίες είναι συνηθισμένες. Κλοπές και φόνοι διαπράττονται πανταχόθεν. Άνθρωποι κυριευμένοι από δαιμόνια αφαιρούν τη ζωή ανδρών, γυναικών και μικρών παιδιών. Οι άνθρωποι έχουν παραδοθεί στη γοητεία της κακίας, και κάθε είδος κακού επικρατεί.

«Ο εχθρός επέτυχε να διαστρέψει τη δικαιοσύνη και να γεμίσει τις καρδιές των ανθρώπων με την επιθυμία για ιδιοτελές κέρδος.»

«Ἡ δικαιοσύνη στέκεται μακριά· διότι ἡ ἀλήθεια ἔπεσε στὴν πλατεία, καὶ ἡ ευθύτητα δὲν δύναται νὰ εἰσέλθει.» Ἡσαΐας 59:14. Στις μεγάλες πόλεις υπάρχουν πλήθη που ζουν μέσα στη φτώχεια και την αθλιότητα, σχεδόν στερημένα από τροφή, στέγη και ένδυση· ενώ στις ίδιες αυτές πόλεις υπάρχουν εκείνοι που έχουν περισσότερα απ' όσα θα μπορούσε να επιθυμήσει η καρδιά, οι οποίοι ζουν μέσα στην πολυτέλεια, δαπανώντας τα χρήματά τους σε πλουσιοπάροχα επιπλωμένες κατοικίες, σε προσωπικό καλλωπισμό, ή, ακόμη χειρότερα, στην ικανοποίηση των αισθησιακών επιθυμιών, στο οινόπνευμα, στον καπνό και σε άλλα πράγματα που καταστρέφουν τις δυνάμεις του εγκεφάλου, διαταράσσουν την ισορροπία του νου και εξαχρειώνουν την ψυχή. Οι κραυγές της πεινασμένης ανθρωπότητας ανεβαίνουν ενώπιον του Θεού, ενώ με κάθε μορφή καταπίεσης και εκβιαστικής εκμετάλλευσης οι άνθρωποι συσσωρεύουν κολοσσιαίες περιουσίες.»

«Σε μία περίπτωση, όταν βρισκόμουν στην πόλη της Νέας Υόρκης, κατά τη νυχτερινή ώρα εκλήθη να αντικρίσω οικοδομήματα που υψώνονταν όροφο προς όροφο προς τον ουρανό. Τα οικοδομήματα αυτά παρουσιάζονταν ως πυράντοχα, και ανεγείρονταν για να δοξάσουν τους ιδιοκτήτες και τους κατασκευαστές τους. Όλο και υψηλότερα υψώνονταν τα οικοδομήματα αυτά, και σε αυτά χρησιμοποιούνταν τα πολυτιμότερα υλικά. Εκείνοι στους οποίους ανήκαν τα οικοδομήματα αυτά δεν αναρωτιούνταν: “Πώς μπορούμε κατά τον καλύτερο τρόπο να δοξάσουμε τον Θεό;” Ο Κύριος δεν ήταν στις σκέψεις τους.»

«Σκέφθηκα: “Ω, να μπορούσαν όσοι έτσι επενδύουν τα μέσα τους να δουν την πορεία τους όπως τη βλέπει ο Θεός! Συσσωρεύουν μεγαλοπρεπή κτίρια, αλλά πόσο ανόητος στα μάτια του Άρχοντος του σύμπαντος είναι ο σχεδιασμός και οι επινοήσεις τους. Δεν μελετούν με όλες τις δυνάμεις της καρδιάς και του νου πώς μπορούν να δοξάσουν τον Θεό. Έχουν χάσει από τα

μάτια τους αυτό, το πρώτο καθήκον του ανθρώπου.»»

«Καθώς τα υψηλά αυτά οικοδομήματα ανυψώνονταν, οι ιδιοκτήτες αγάλλονταν με φιλόδοξη υπερηφάνεια ότι είχαν χρήματα για να τα χρησιμοποιούν προς ικανοποίηση του εαυτού τους και προς πρόκληση του φθόνου των γειτόνων τους. Μεγάλο μέρος των χρημάτων που έτσι επένδυναν είχε αποκτηθεί με εκβιαστική αφαιμάξη, με σύνθλιψη των πτωχών. Λησιμόνησαν ότι στον ουρανό τηρείται λογαριασμός κάθε επιχειρηματικής συναλλαγής· κάθε άδικη συμφωνία, κάθε δόλια πράξη, καταγράφεται εκεί. Έρχεται καιρός κατά τον οποίο οι άνθρωποι, με την απάτη και την αλαζονεία τους, θα φθάσουν σε σημείο το οποίο ο Κύριος δεν θα τους επιτρέψει να υπερβούν, και θα μάθουν ότι υπάρχει όριο στη μακροθυμία του Ιεχωβά.»

«Η σκηνή που κατόπιν πέρασε εμπρός μου ήταν ένας συναγερμένος πυρκαγιάς. Οι άνθρωποι κοιτάζαν τα υψηλά και υποτίθεται πυράντοχα κτίρια και έλεγαν: “Είναι απολύτως ασφαλή.” Αλλά τα κτίρια αυτά καταναλώθηκαν σαν να ήταν καμωμένα από πίσσα. Οι πυροσβεστικές αντλίες δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να ανακόψουν την καταστροφή. Οι πυροσβέστες δεν ήταν σε θέση να θέσουν τις αντλίες σε λειτουργία.» Testimonies, τόμος 9, σ. 11–13.

Η «διαμάχη» που έλαβε χώρα σχετικά με τη μεθοδολογία κατά την αρχή της περιόδου που παριστάνεται στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ· και επίσης παριστάνεται στα κεφάλαια ένα έως τρία του Δανιήλ· και επίσης παριστάνεται από την ιστορία που αρχίζει στις 11 Αυγούστου 1840· και επίσης παριστάνεται στην ιστορία του έκτου κεφαλαίου του Ιωάννη, κατά την κρίση στη Γαλιλαία· και επίσης παριστάνεται από την ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 (έως τις 18 Ιουλίου 2020), επαναλαμβάνεται τώρα, όχι στο εσωτερικό του ευρύτερου Αντβεντισμού, αλλά μεταξύ των νεκρών ξηρών οστών που διεγείρονται από τον λήθαργό τους με μια «φωνή» βοώντος εν τη ερήμω.

Θα εξετάσουμε τη μεθοδολογία που αποτελεί την όψιμη βροχή, όπως παρουσιάζεται στα κεφάλαια είκοσι οκτώ και είκοσι εννέα του Ησαΐα, στο επόμενο άρθρο μας.

Και ήκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου λέγουσαν· Τίνα θέλω ἀποστείλει, καὶ τίς θέλει ὑπάγει δι’ ἡμᾶς; τότε εἶπα· Ἴδου ἐγώ, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπεν· Ὑπαγε, καὶ εἶπὲ πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον· Ἀκούσατε μὲν ἀκούοντες, ἀλλὰ μὴ ἐννοήσητε· καὶ βλέψατε μὲν βλέποντες, ἀλλὰ μὴ καταλάβητε. Πάχυνον τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ βάρυνον τὰ ὄτα αὐτῶν, καὶ κλείσον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν, καὶ ἀκούσωσι τοῖς ὠσίν αὐτῶν, καὶ συνῶσι τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰαθῶσιν. Καὶ εἶπα· Ἔως πότε, Κύριε; καὶ εἶπεν· Ἔως οὗ αἱ πόλεις ἐρημωθῶσιν ἀπὸ κατοίκων, καὶ οἱ οἴκοι ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ ἡ γῆ ἀφανισθῆ εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν, καὶ ὁ Κύριος ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ γένηται μεγάλη ἐγκατάλειψις ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ἀλλ’ ἔτι ἐν αὐτῇ θέλει εἶσθαι δέκατον, καὶ αὐτὸ θέλει ἐπιστρέψει, καὶ θέλει καταφαγοθῆ· ὡς τερέβινθος, καὶ ὡς δρῦς, τῶν ὁποίων ἡ οὐσία μένει ἐν αὐτοῖς, ὅταν ρίπτωσι τὰ φύλλα αὐτῶν· οὕτως τὸ ἅγιον σπέρμα θέλει εἶσθαι ἢ οὐσία αὐτῆς. Ἡσαΐας 6:8–13.